

Επιστήμη και Ορθόδοξος Χριστιανισμός (Μάνος Δανέζης, Αστροφυσικός)

/ [Πεμπτούσια· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

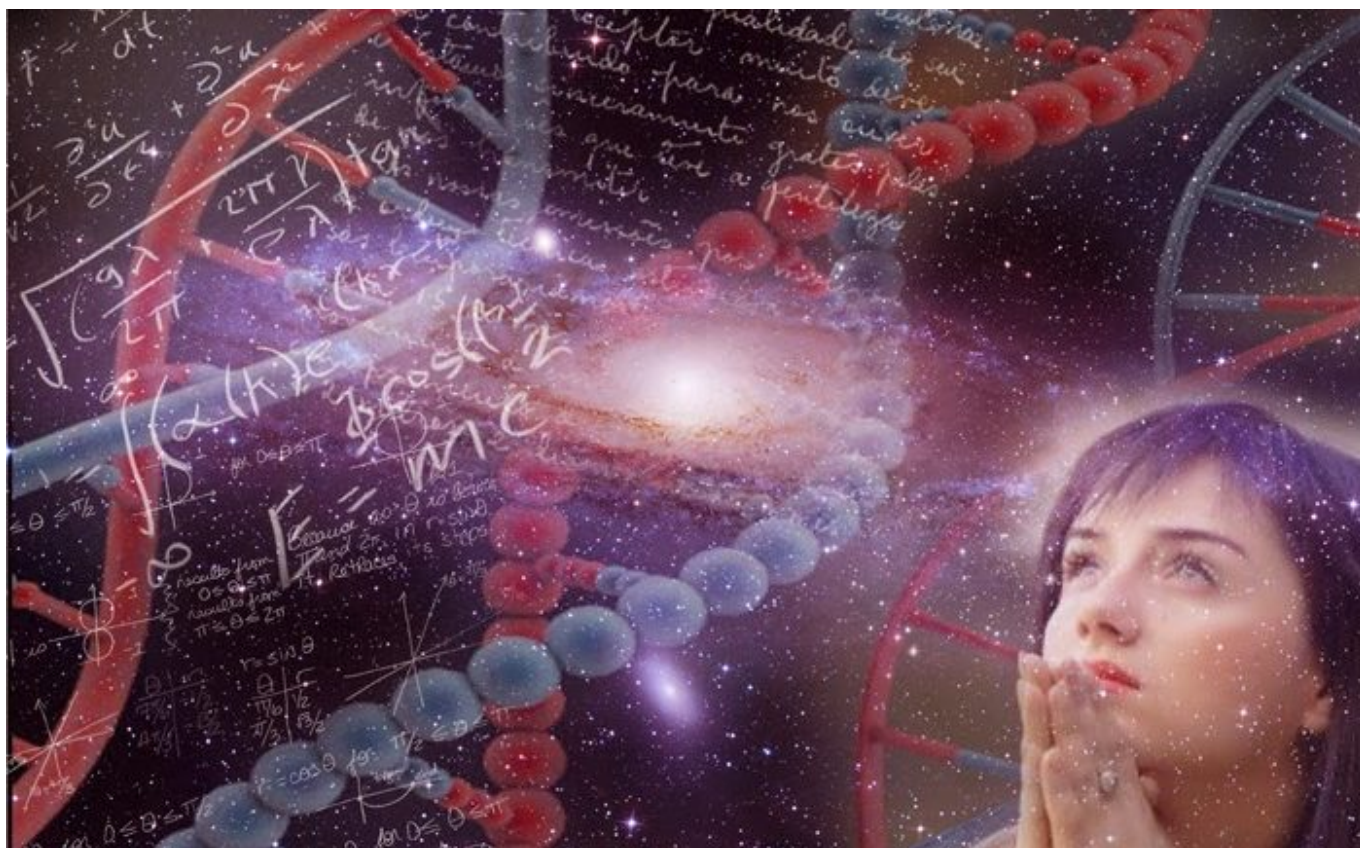

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=19409>]

Επιστήμη και Ορθόδοξος Χριστιανισμός

Ένα δεύτερο σημείο που πρέπει να τονίσουμε είναι ότι, η αναφερόμενη σύγκρουση μεταξύ Θεολογίας και Επιστήμης, αφορά πολύ συγκεκριμένα τις σχέσεις της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας, και όχι της Ορθοδοξίας, με την Επιστήμη. Η σύγκρουση αυτή κορυφώθηκε κατά τη διάρκεια της επιστημονικής επανάστασης του 16ου-17ου αιώνα και δεν είχε καμιά σχέση με την Ορθοδοξία, η οποία τότε στέναζε κάτω από τον τουρκικό ζυγό.

Η μεγάλη επιστημονική επανάσταση του 16^{ου} και 17^{ου} αιώνα, στράφηκε, εκτός των άλλων, εναντίον των παπικών καμπαλιστικών ιδεοληψιών που αφορούσαν τη συγκρότηση της φυσικής και συμπαντικής πραγματικότητας. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι κεφάλαια της Ιουδαϊκής Καμπαλά αποτελούν, η δυτική αστρολογία, η μαντική πρακτική των καρτών Ταρό και η χρήση των μαγικών φυλακτών τάλισμαν.

Όπως αναφέρει ο Δρ. Ζεράρ Ανκώς στο βιβλίο του «Καμπαλά»: «Η Εσωτερική και Γενέθλια Αστρολογία, όπως και η θεωρία των καρτών Ταρό, δεν συγκροτούν ένα ανεξάρτητο θεολογικό σύστημα αλλά μέρος της άγραφης εσωτερικής διδασκαλίας της Εβραϊκής Καμπαλά, η οποία με τη σειρά της αποτελεί μέρος της Ιουδαϊκής προχριστιανικής θρησκείας» [Δρ. Ζεράρ Ανκώς (Παπύς): «Καμπαλά», εκδόσεις Πύρινος Κόσμος, Αθήνα 1991].

Η σχέση μεταξύ αστρολογίας και παπικής εξουσίας καταγράφεται στον τόμο του TIME-LIFE «Η αλήθεια για την Αστρολογία». Αναφέρεται ειδικότερα: «Περί το 1500 μ.Χ. οι πάπες συμβουλευόνταν τους αστρολόγους με όλο το ζήλο ενός κοσμικού κυβερνήτη. Το ενδιαφέρον των παπών δεν περιορίστηκε στην απρόσωπη φυσική Αστρολογία, αλλά εστίασαν την προσοχή τους στη γενέθλια, την εκλογική και την ωριαία αστρολογία, αφού μ' αυτόν τον τρόπο πίστευαν ότι θα μάθουν την προσωπική τους τύχη».

Μην ξεχνάμε ότι το Βατικανό ανέδειξε μια ολόκληρη σειρά αστρολόγων παπών όπως: ο Σίλβεστρος Β', ο Ιωάννης Κ', ο Ιωάννης ΚΑ', ο Σίξτος Δ', ο Ιούλιος Β', ο Αλέξανδρος Δ', ο Λέων Ι', ο Παύλος Γ', ο Κλήμης Ζ', ο Κάλλιστος Γ' κ.ά.

Την τυφλή πίστη της Καθολικής Εκκλησίας στις αστρολογικές δοξασίες μαρτυρούν οι διώξεις από την καθολική Ιερή Εξέταση, των αστρονόμων εκείνης της περιόδου, όπως των Τζιορντάνο Μπρούνο, Νικόλαου Κοπέρνικου, Γαλιλαίου και πολλών

άλλων. Η δίωξή τους οφείλετο στο γεγονός ότι υποστήριζαν ορθές μεν αστρονομικές απόψεις, όπως η ηλιοκεντρική θεωρία, αντίθετες δε προς τις βασικές καμπαλιστικές αστρολογικές δοξασίες που αποτελούσαν μέρος του δυτικού Χριστιανικού δόγματος.

Κατόπιν τούτων δεν είναι περίεργο το γεγονός ότι διάσημοι αστρονόμοι εκείνης της περιόδου, στενά ελεγχόμενοι από την Καθολική Εκκλησία, «προσπάθησαν» ή «πιέστηκαν» να ερμηνεύσουν το άστρο της Βηθλεέμ ως αστρονομικό φαινόμενο. Η κατά τον Μεσαίωνα «ανακάλυψη» του άστρου της Βηθλεέμ από τη Δυτική Εκκλησία, εξυπηρετούσε μια καμπαλιστική ιδεοληψία. Η σκέψη ήταν απλή. Αν μπορούσε η Αστρονομία να προσδιορίσει το «άστρο της Βηθλεέμ», τότε αυτόματα λυνόταν ένα «μεταφυσικό» πρόβλημα της Καθολικής Εκκλησίας, αφού η ύπαρξη του άστρου ήταν η ικανή και αναγκαία συνθήκη της απόδειξης της ιστορικότητας του προσώπου του Ιησού. Ομοίως ικανοποιούσε το Ιουδαϊκό δόγμα ότι για να είναι ο Ιησούς ο αναμενόμενος Μεσσίας έπρεπε, σύμφωνα με τα καμπαλιστικά πιστεύω, να εμφανιστεί στον ουρανό ένα υλικό, μηχανιστικό και εντυπωσιακό αστρικό φαινόμενο. Μια τέτοια αστρολογική εξήγηση ήταν σύμφωνη με το αστρολογικό δόγμα, άρα ικανοποιούσε και την παπική εξουσία της περιόδου εφόσον απεδείκνυε ότι τα άστρα, όπως ακριβώς πίστευε και η ιουδαϊκή θεολογική παράδοση, προέβλεπαν τη γέννηση θεών και ανθρώπων. Βέβαια στις απόψεις αυτές έδωσε μια άκρως επιστημονική απάντηση ο Ιερός Χρυσόστομος, αρνούμενος την υλική υπόσταση του άστρου της Βηθλεέμ και ερμηνεύοντάς το ορθά, ως ένα υπερβατικό και μη μηχανιστικό-υλικό αστρικό φαινόμενο.

Στο σημείο αυτό θα θέλαμε να δώσουμε μια πρώτη εξήγηση στο γιατί η Δυτική χριστιανική Εκκλησία, τους πρώτους μετά Χριστόν αιώνες, έκλινε προς την Αστρολογία, ταυτίζοντάς την σε πολλές περιπτώσεις με αυτό καθ' εαυτό το χριστιανικό δόγμα.

Η ταύτιση αυτή επετεύχθη μετά από επίπονες προσπάθειες των εξ Ιουδαίων προερχόμενων χριστιανών, που πρέσβευαν ότι ο Χριστιανισμός αποτελούσε συνέχεια και θεολογική προέκταση της προχριστιανικής Ιουδαϊκής θρησκείας με πραγματοποιημένη την προφητεία περί ελεύσεως του Μεσσία (Δυτικές Εκκλησίες). Ως εκ τούτου ενσωμάτωναν στο χριστιανικό δόγμα το σύνολο των προχριστιανικών ιουδαϊκών δοξασιών, άρα και την Καμπαλά.

[Συνεχίζεται]